

במדינה

(המשך מעמוד 19)

השנה הוא מסתכם ב-360 דולר. איך אפשר למכרו ללא העלאת מחיר?
הכל נערים. מוצר אחר שנעלם מהדודים כנים — הפעם בסופרמרקט המרכזי בגביר עתיים — היה רסק עגבניות באריות של 100 גרם של טל ועסיס. בצרכניות קטנות יותר ברמתגן נמצאו בקבוקי רסק של עסיס, בכמויות זעומות.

בעל הנות-מכולת ברח' שיינקין בגביר עתיים גילה שמוז 3 שבועות לא קיבל מיץ-ענבים מתוצרת כרמל מזרחי. יעקב שמעוני, מנהל-הייצור של עסיס, הגדיר את המחסור ברסקי-עגבניות ובשיי מורי ירקות כ-"זמני", הסביר זאת "בביקוש הרב, העולה על הכמות המיוצרת".

מרדכי רוזנטל, מנהל-המכירות של כרמל מזרחי, נימק את המחסור בבקבוקי מיץ ענבים — בקיומה של שנת-שמיטה. עוד שבועיים, הבטיח, יהיה יותר.

"לא ידוע לוי". בסופרמרקטים של אגודת-הצרכנים הורגש מחסור במנות מוכנות המיוצרות בקיבוצים דתיים, בעיקר בחפשי-חיים שבדרום. הקיבוצים נימקו זאת באי-אספקה סדירה של ירקות.

בכל מקום, חזרה התמונה על עצמה: מוצר אחרי מוצר חסר — ובמקומו זכתה עקרת-הבית לשפע תירוצים.

אולם ד"ר יהושע יפה, נציב הצרכנים, לא היה מוכן להכיר בקשר בין הקפאת המחירים והיעלמות מיצרכים מחנויות. גם לו היו המון הסברים למחסור. הסברים — והבטחות: "לקראת התגים תחול הגברה בזרימת תוצרת מרוב הסוגים לשוק".

רפואה

המשותקים - מזוהמים

בריכת-השחייה המיוחדת

בכתייה-חלום ניכנתה עבור

נכים ומשותקים —

אך למשותקים

אסור להיכנס לתוכה

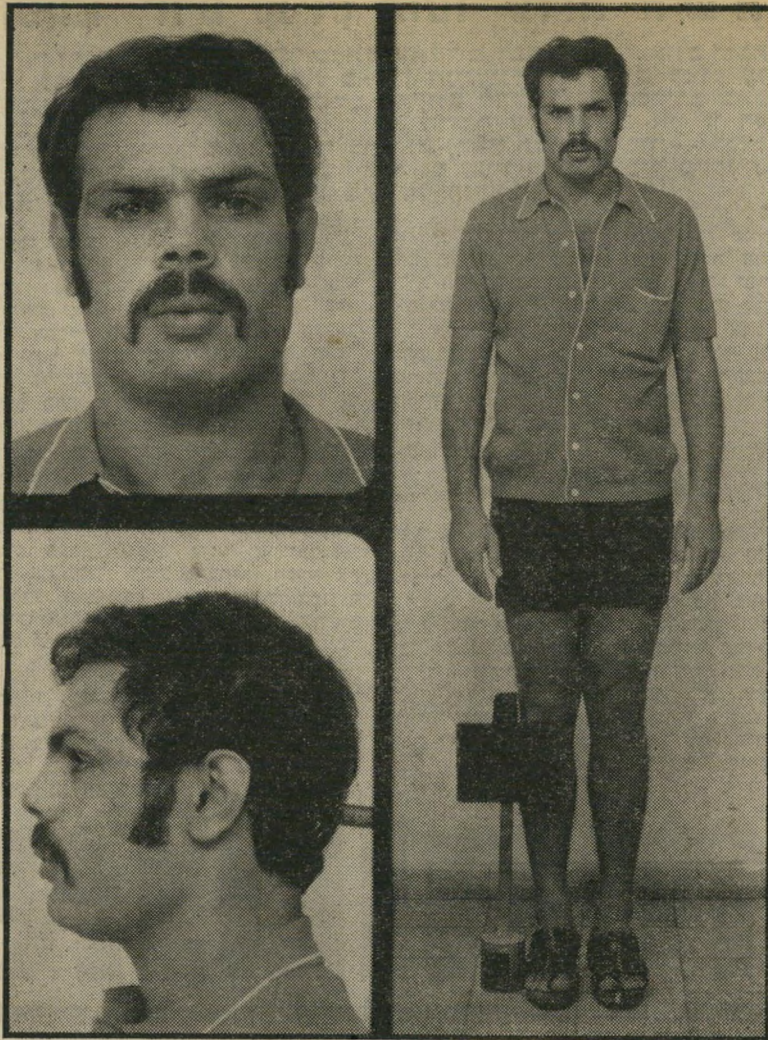
יוסף לומבוש, ההידרו-טראפיסט של מחלקת-השיקום בבית-החולים הממשלתי תל-השומר, היה עסוק בהדרכת צנחן צעיר, קטוע-רגל, בביצוע תרגילי-הרפיה בבריכת השחייה המיוחדת של המחלקה. כאשר סיים, נתפנה להצביע בגאווה על שפע המכשירים מסביב, המאפשרים לנכים ולמשותקים במחלקה, להתרחץ ולהתעמל

עוזר שמינבך
הפרשות אסורות

במיתקן הנאה שניבנה במיוחד עבורם. ורק פרט אחד לא סיפר לומבוש: למשותקים, הכניסה לבריכה אסורה. **עלבון אישי.** בניית הבריכה המשוכנת ללת נסתהימה לפני כחצי שנה, כאשר בראש מחלקת-השיקום עמד פרופ' ספירה. באותה תקופה שררה במחלקה אווירה מיוחדת במינה: ראש המחלקה, אי-שמדע קפדן, האמין בתום-לב כי הצליח לרכוש סביבו צוות רפואי מהטובים בעולם. משום כך, כאשר משותק או נכה מהמחלקה רצה לנסוע לחו"ל לבדיקה נוספת — חיה ספירה רואה בכך עלבון אישי.

מכונני-שיקום נודעים כראסק בארצות-הברית ורוטויה בשווייץ, לא הרשימהו. הוא סירב גם להתייחס לתוצאות — כאשר מספר משותקים, ביניהם נפגעי מלחמת (המשך בעמוד 24)

סיפר מינקובסקי. "שיחררתי את כולם, רובם תוך 48 שעות."

ללא אפשרות

לזהות

ב אחד האוגוסט, בחצות הלילה, זכה מינקובסקי לפריצת הדרך הראשונה בחקירה. "קיבלתי ידיעה טובה!" הוא מספר. "באותו לילה, ישנתי טוב לראי שונה מאז התחלת החקירה".

הבשורה הטובה היתה חיים ברוך, צורף מלוד, שמאוחר יותר החל לומר במעצר, גילה את כל הידוע לו על הפרשה.

לגנבים היה רק שימוש אחד ויחיד ל-יהלומים: למכור אותם לבעלי מקצוע. אין זו בעייה להחדיר יהלומים גנובים, מלוטשים ובלתי-מלוטשים, לבורסה היהלומים ברמת-גן. היהלומים — החוקיים — מגיעים לבורסה באלף ואחד צינורות אסיפקה. בנוסף לסינדיקט בלונדון, שהוא המקור העיקרי, ישנם גם מקורות נוספים, קטנים יותר. אין אפשרות לפקח על כולם.

לוא היה אחד מאלפי חברי הבורסה או המתווכים בה מחדיר את היהלומים הג'נובים לבורסה, לא היתה כל אפשרות לזהות אותם.

בחוגי הבורסה ידוע הנוהג שיהלומנים אשר נגנבו מהם יהלומים — קונים אותם לעיתים בחזרה מהגנבים במחצית מחירם. מאחר שבנוסף הם גם מקבלים את דמי הביטוח עבור הגניבה — הם יוצאים בסדר.

דמי

שתיקה

ל אחר שמינקובסקי הניח ידיו על חיים ברוך, החלו הדברים זזים. ברוך קיבל הבטחה שלא יוגש נגדו אישום, הפך עדי-המדינה.

מינקובסקי עצר עתה במהירות את של-מה אטיאס, מנהל-עבודה של קבוצת סב-לים. אמיל אלבו, רפי בן-דוד, ואת יצחק כהן, שאחיו דויד נעצר עוד קודם לכן, והיה היחיד או שנגדו היו למישטרה הוכחות לדבריה.

עצורים נוספים היו אברהם דויד ודויד

בן-דוד

רפאל בן-דוד (24), תושב מחנה-ישראל, הועמד לדין באשמת השתתפות בגניבת חבילת-היהלומים בשווי 2.4 מיליון ל"י, תוך כדי עבודתו כסבל במל-התעופה לוד. גניבת היהלומים היתה אחת הגניבות הגדולות בארץ.

בני-ישי, גם הוא צורף מלוד. גם נגד צורף זה לא יוגש מן הסתם כתב-אישום, מאחר שגם הוא הסכים לדבר.

לדבריו, חלקו בפרשה הסתם בכך שקיבל מהגנבים דמי-שתיקה בסך 49 אלף ל"י וחמישה יהלומים.

דמי-שתיקה על מה? הגנבים פנו אליו כדי לבדוק איווה מחיר ביכולתם לקבל עבור הסחורה.

תמורת תות-דעתו, זכה בדמי-השתיקה.

כנופייה

בינלאומית

ה נחת החוקרים כיום היא, שהיהלודים מים הגיעו לחו"ל עוד לפני שנכנסה המשטרה לתמונה. הסברה היא, שהפשע בוצע על-ידי כנופיית שודדי-היהלומים בינלאומית, שידעו להבריח את היהלומים לחו"ל במהירות הבזק.

לפי סברה זו, פנו הגנבים לצורף בלוד כדי לקבל הערכת מחיר על הסחורה הג'נובה, לפני שהביאו אותה לאנשי-הקשר שלהם — כדי שידעו מה שווי השלל.

שווי השלל היה 2.4 מיליון ל"י, והגנבים קיבלו תמורת זה 1.2 מיליון. גם כסף זה לא נתגלה עדיין.

כסף זה היה הסיבה לחטיפת הילד, לדעת החוקרים נחטף הילד כאשר אביו לא החזיר לשותפיו סכום של רבע מיליון שנמצא ברשותו. לפי גרסה זו, הסביר אל-בו כי הכסף נשרף בשריפת קוצים ש-אירעה בחצר ביתו.

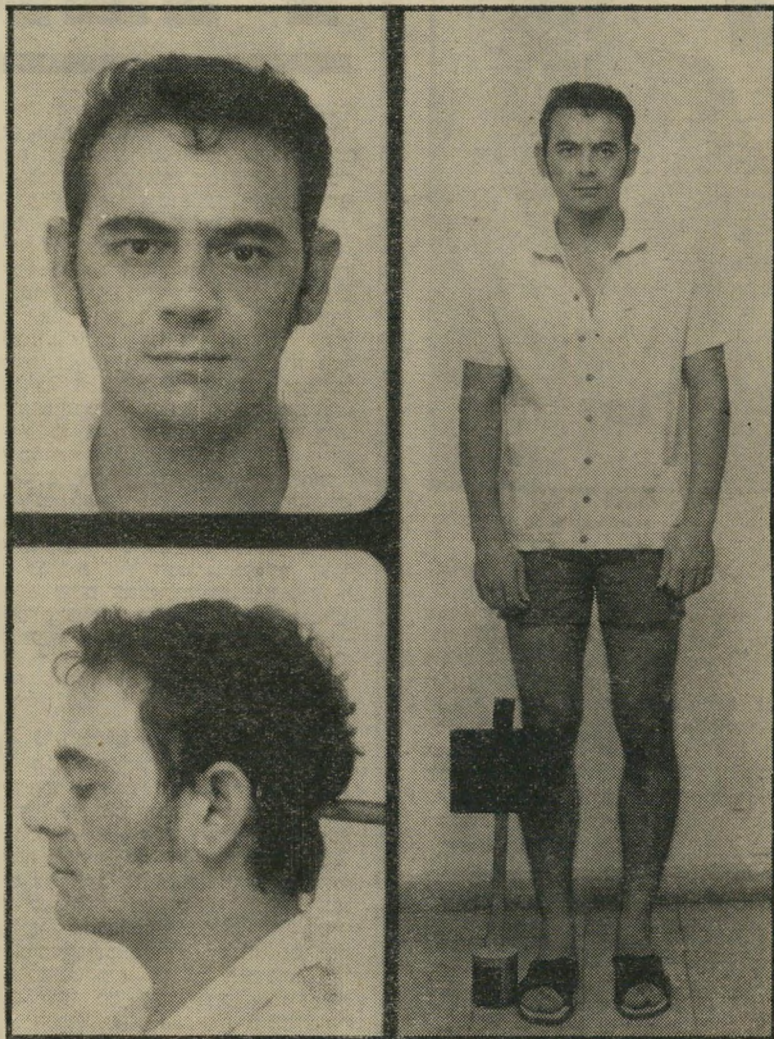
לדברי המישטרה, היהלומים הגנובים נמכרו כבר לחו"ל, כשהקונים יודעים ש-הם רוכשים סחורה גנובה.

נגד אותם קונים, מסרה משטרת ישראל את הידע שברשותה לאינטרפול, ממתנה לתוצאות.

אולם לחוקרים בישראל נותר עדיין דג שמן שהם לא נגעו בו: המתווך הישראלי, שקנה את הסחורה מהגנבים, מכר אותה לקונים.

מתווך זה הינו יהלומן נכבד, זהותו ידועה למינקובסקי, אולם לא יותר מכך: בידי צוות-החקרים אין בינתיים שמץ הוכחה נגד האישי.

מציאת הוכחה זו, תהיה משימתו הבאה של החוקר מס. 1.

שלמה אטיאס (29), העובד כסבל במל-התעופה, הוא אחד משלושת הנאשמים בגניבת-היהלומים. גם הוא, כיתר הנאשמים, סירב להודות כי הוא ידע היכן נמצאים ה-1.2 מיליון ל"י, שגנבי-היהלומים קיבלו תמורת שללם.

אטיאס